

## U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové, Mgr. Daniely Zemanové, JUDr. Michala Mazance a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci stěžovatele **Z. V.**, za účasti **Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti podané proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 24. 5. 2007, č. j. 60 Az 40/2006 – 24,

### t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á.**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

### O d ů v o d n ě n í :

Stěžovatel kasační stížností napadá v záhlaví označený rozsudek Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 3. 4. 2006, č. j. OAM-403/VL-07-05-2006. Tímto rozhodnutím byla stěžovateli zamítnuta jeho žádost o udělení azylu podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů, jako zjevně nedůvodná.

Z obsahu předloženého soudního spisu vyplývá, že shora označený rozsudek krajského soudu, v němž byl stěžovatel řádně poučen o možnosti podat proti němu kasační stížnost do dvou týdnů od doručení písemného vyhotovení rozsudku k Nejvyššímu správnímu soudu prostřednictvím krajského soudu, byl stěžovateli doručen fikcí podle ustanovení § 46 odst. 3 a § 50c odst. 4 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, v platném znění (dále jen „o. s. ř.“), ve spojení s ustanovením § 42 odst. 5 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“), dne 8. 6. 2007.

Podle ustanovení § 46 odst. 1 a 3 a § 50c odst. 4 o. s. ř. nebyla-li fyzická osoba zastížena na adrese jejího bytu, jejího místa podnikání, jejího pracoviště nebo místa, kde se zdržuje, a písemnost jí nebyla doručena ani na jiném místě, doručující orgán písemnost, která jí má být doručena do vlastních rukou, uloží; nebude-li uložena písemnost

vyzvednuta do 10 dnů od uložení, považuje se poslední den lhůty za den doručení, i když se adresát o uložení nedozvěděl.

Nejvyšší správní soud v soudním spisu ověřil, že pokus doručujícího orgánu o doručení písemnosti stěžovateli byl učiněn dne 29. 5. 2007. Vzhledem k tomu, že stěžovatel nebyl v místě doručení zastížen, byla téhož dne písemnost uložena u držitele poštovní licence. Posledním dnem desetidenní lhůty stanovené ustanovením § 50c odst. 4 o. s. ř. byl pátek 8. 6. 2007. Stěžovateli byla písemnost vydána do vlastních rukou dne 11. 6. 2007, což stvrdil svým podpisem; fikce doručení však nastala již dne 8. 6. 2007 uplynutím desetidenní úložní doby, jejíž poslední den se považuje za den doručení, i když se stěžovatel o tomto uložení nedozvěděl.

Dle ustanovení § 106 odst. 2 s. ř. s. kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozhodnutí a zmeškání lhůty pro podání kasační stížnosti nelze prominout. Lhůta určená podle týdnů, měsíců nebo roků končí dle ustanovení § 40 odst. 2, věty první, s. ř. s., uplynutím dne, který se svým označením shoduje s dnem, který určil počátek lhůty.

V daném případě tedy dnem určujícím počátek běhu dvoutýdenní lhůty pro podání kasační stížnosti byl den doručení písemného vyhotovení rozsudku krajského soudu, tzn. pátek 8. 6. 2007. Konec lhůty pro podání kasační stížnosti pak v návaznosti na výše uvedené připadl na den, který se svým pojmenováním shodoval s dnem určujícím počátek běhu lhůty, tedy na pátek 22. 6. 2007. Tento den byl posledním dnem pro včasné podání kasační stížnosti, tj. pro její předání soudu nebo zaslání prostřednictvím držitele poštovní licence, popř. zvláštní poštovní licence, anebo předání orgánu, který má povinnost ji doručit.

Protože kasační stížnost byla podána k poštovní přepravě až v pondělí 25. 6. 2007, Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost byla podána opožděně a z tohoto důvodu mu nezbylo, než ji podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., odmítnout.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s., podle něhož nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

**P o u č e n í :** Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. října 2007

JUDr. Radan Malík  
předseda senátu

